

דעות

שמירת הריון לתהליך השלום

מאת: דוד הראל, וואלה! דעות
יום שלישי, 20 באוגוסט 2013, 12:19

נתניהו זקוק לדחיפה שתשחרר אותו מקיבעון היהודי הנרדף, ותייע לו לצלוח את המו"מ על הסדר קבע. פרופ' דוד הראל קורא לכולנו להתגייס ולשמור על התינוק שעוד לא נולד

תגיות: תהליך השלום, בנימין נתניהו

את אשר ייחלמו, בא לנו - [שיחות השלום החלו](#). אולי לא בדיוק כמו שהיינו רוצים, אבל החלו. לו רק היה ראש הממשלה בנימין נתניהו מקרין את הלהט וההתלהבות של מי שבאמת רוצה בכל מאודו בשלום אמיתי ובסיום מוחלט של הסכסוך עם האזור כולו (אשר תולדה ברורה שלו היא נטרול סופי של האיום מאיראן), הוא לא היה מתקשה לסחוף אחריו את הרוב המוחץ של נתיניו.

כל זה עדיין אינו בנמצא, כי בראש הפירמידה - מה לעשות - עומד אדם שכושר המנהיגות שלו מגויס לתחזוקת הדימוי של היהודי המאויים, הנרדף והמתגונן, במקום להובלה נחושה של עמו לעידן של שגשוג ופריחה. אך לפחות על פניו, יש שינוי ותזוזה. וזה חדש. נתניהו מפתיע, ובינתיים לטובה - למרות שעדיין מוקדם לשפוט אם הוא חרג הפעם מאחיזת העיניים של הלהטוטן הידוע.

אפשר למצוא אנלוגיה בין נתניהו לגיבור הקולנועי פורסט גאמפ, שתגובתו הבלתי מתפשרת לקריאתה של חברתו ג'ני, "רוץ, פורסט, רוץ!" שחררה אותו משיתוק וקיבעון, ובהמשך הסרט הצילה גם את חייו ואת חיי רעיו. קריאות עידוד ברורות ואמינות לנתניהו, שיתמיד וירוץ לכיוון השלום (לאט-לאט ובזהירות, כמובן), הן עכשיו מחויבות המציאות. במיוחד נכון הדבר לאותם רבים, ובתוכם הח"מ, שבילו את השנים האחרונות בביקורת חריפה על התנהלות ממשלות נתניהו במגוון עניינים.

תינוק תובעני

לפני כשלושה שבועות קצב שר החוץ של ארה"ב, ג'ון קרי, פרק זמן של תשעה חדשים למו"מ - קביעה המעוררת אנלוגיה נוספת. עלינו לעשות הכול כדי לשמר את ההריון שזה אך החל. מה שמתבשל וצומח ברחמנו עכשיו אינו ולד-השלום הראשון של ישראל. קדמו לו השלום עם מצרים וזה עם ירדן. שני ההריונות ההם לא היו פשוטים כלל ועיקר, והילדים, איך

הריון על סף גיל הבלות. לבני, קרי ועריקאת עם חידוש המו"מ (צילום: AP)

לומר, לא יצאו בדיוק כפי שהיינו רוצים. אבל הם חיים, ברוך השם, ובריאם פחות או יותר. גידולם קשה והוא מדיר שינה מעינינו, אבל הם כאן, והם שלנו, ובתור הורים שומה עלינו לעשות הכול כדי שיצמחו לתפארת.

ההריון הנוכחי קשה בהרבה. ראשית, הוא מגיע ממש בדקה ה-90 לתקופת הפוריות. השעון הביולוגי כבר כמעט עמד מלכת. אנו קרובים לגיל הבלות ביכולת להביא שלום, והזדמנות נוספת לא תהיה. אלוהים שבשמים יודע כמה הפלות היו לנו בניסיונות קודמים לייצר את ולד-השלום האולטימטיבי - זה

שיסיים אחת ולתמיד את מצב האיבה עם הפלסטינים, יביא לשוויון מלא לערביי ישראל ויוביל ליחסי נורמליזציה מכבדים ומקבלים עם עמי האזור כולם ולשיתוף פעולה כלכלי ומדיני עמם.

שנית, אין מי שיתכחש לעובדה שהוולד הזה יהיה לאין ערוך תובעני מקודמיו. לא רק על טריטוריה כגון סיני עלינו לוותר בעבור ההורות המיוחלת, או על נתח ממימי הירדן, אלא על הרבה-הרבה יותר. כאבי הצירים והלידה יהיו אימים, והחזקת הילד בחיים אחרי הלידה תהיה מבחן המבחנים שלנו כעם וכחברה.

שלישית, ההורה מהצד השני הוא שונה, מורכב ומפוצל מקודמיו. כשם שאיננו יודעים בוודאות כיצד מרגיש נתניהו בקשר להריון הזה, כך המצב גם לגבי הנשיא הפלסטיני, אבו מאזן. ועוד לא הזכרנו את בני המשפחה האחרים משני הצדדים, האחים והאחיות בעיקר, אך גם הדודים והדודות, הסבים והסבתות, ובמזרח התיכון כמו במזרח התיכון - גם השכנים.

אבל ההריון הזה יקר מפז, ושומה עלינו לשומרו מכל משמר. על כולנו, מקיר לקיר, לתמוך ולפרגן, מתוך אמונה ותקווה. אם חלילה ייפול הוולד שוב, יהיה לכולנו די זמן לבכות ולזעוק, להאשים ולבקר. עכשיו הזמן לתמיכה מסיבית, לעידוד - ובעיקר לשמירת הריון קפדנית. ושיהיה במזל ובברכה.

פרופ' דוד הראל מהפקולטה למדעי המחשב במכון ויצמן הוא חתן פרס ישראל ופרס א.מ.ת, וחבר האקדמיה הלאומית למדעים

מעוניינים לפרסם מאמר במדור הדעות? כתבו לנו למייל op-ed@walla.net.il

לצפייה בכתבה המלאה
סרקו את ה-QR קוד
וואלה! איתך בכל מקום, הורד לנייד

